

Nekem nyolc

Octavius fogantatása pillanatától nyolc hónapos periódusokban élte az életét. Azon a fülledt erotikától mentesnek induló, aztán mégis fülledtté, és némiképp erotikussá is váló augusztus nyolcadikai éjjelen, amikor anyja véletlenül, *magam sem tudom, hogy történhetett*-módon teherbe esett, még nem sejtette, hogy egy, a sorból minden szempontból kilógó matematikai csodabogarat hordoz a szíve alatt.

Octavius az orvosi szaknyelv szerint koraszülöttként, nyolc hónapra jött a világra, azonban korai kibújásának semmiféle egészségügyi oka nem volt. Kizárólag matematikai. Hogy aztán ehhez következetesen ragaszkodva és igazodva nyolc hónaposan kezdjen el tipegni, kétszer nyolc hónaposan szavakat formálni, háromszor nyolc hónaposan galambokat kergetni, négyszer nyolc hónaposan pedig óvodába járni.

Octavius nyolcasokkal teletűzdelt, periodikus életvitelét kezdetben az anyja se vette észre. Illetve nem tulajdonított neki jelentőséget, fia fejlődését ő nem kötötte ehhez a bűvös számhoz. A gondok az óvodában kezdődtek. Octavius az óvónők elmondása szerint az egyik délután az uzsonna elfogyasztása közben dührohámot kapott és toporzékolni kezdett. Szinte önkívületi állapotban azt kiabálta: nekem nyolcat, nekem nyolcat! A dühkitöréséért a felelős, ahogy az nagy nehezen kiderült, a keksz volt, amelyből nem átalottak neki kilenc darabot felkínálni. S ettől kezdve a dührohámok rendszeressé váltak, amennyiben valaminek nem a nyolcas számhoz volt köze. Anyja így még a lakhelyüket is kénytelen volt áttenni a legvadabb nyolcadik kerületbe, egy lepukkant nyolcas számú házba, hogy a fia már onnan jár hasson nyolcszor nyolc hónapos korától fogva általános iskolába.

Az általános iskolai periódus alatt – amelyben az iskolai menzát, s benne az esetleges kilenc kekszet messziről elkerülték, és amely a maga nyolc tanévnyi időtartamával akár még kedvező is lehetett volna – Octavius az édesanyja kíséretében az egyre sűrűsödő dühkitörései miatt már nemcsak iskolába, hanem szakemberekhez is járt.

A gyerek rajzoltatása, szóra bírása, énekeltetése, játszatása négy gyermekpszichológus munkaidejét töltötte ki – na nem egyszerre, hanem szoros egymásutánban –, mert mind a négy, egymástól függetlenül, az anya legnagyobb bánatára a gyerek kiakadásainak okaként Octavius sanyarú gyerekkorát hozta fel:

egyke, anyja által egyedül nevelt, elkényeztetett kölyök, aki ráadásul – apai minta hiányában – még az egyébként ebben az életkorban megszokottnál is jóval szerelmesebb az anyjába. Emlegettek itt valami Oidipust is, de ezt az anya nem tudta hová tenni. Pedig állítólag az órála elnevezett komplexus okozza, hogy Octavius az iskolában képtelen a társaival normális kapcsolatot kialakítani, képtelen barátokra szert tenni, s ha az anya nincs a közelében, azonnal hisztizni kezd.

Az anya azonban nem nyugodott bele az „okostojások” okfejtésébe, és elvitte a fiát egy ötödik szakemberhez is, az ország egyik leghíresebb gyermekpszichiáteréhez és neurológusához, hogy az egész procedúrát előlről kezdve végre valóban megfelelő, vagyis az ő számára is érthető, holmi Oidipustól vagy kitől mentes magyarázatot kapjon fia furcsaságaira. Ekkor történt, hogy a hosszas vizsgálódások egyikén a csodadoktor, mintegy mellesleg, rákérdezett Octavius „keletkezési körülményeire”. Amikor aztán értesült a nyolcadik hó nyolcadiki fogantatásról – a részletektől kíméljen meg, asszonyom –, a nyolc hónapra születésről, és a fiú nyolcasok iránti különös vonzalmáról, egy csapásra felállította azt a diagnózist, amelyet előző négy kollégája, ha hallott volna, egyfelől sarlatánságnak titulált volna, másfelől – titokban – a sárga irigységgel küszködött volna, hogy a felfedezésért már megint valaki más aratja le a szakmai babérokat.

– Asszonyom – kezdte a doktor, immár minden hivatalos tónust nélkülözve, a szájalom és a részvét hangján –, az ön fiával egy nagy probléma van. Mindent sokkal hamarabb megérez, átél, majd befejez és elfelejt, mint a társai. Mint a kilenc hónapra született, és ilyen értelemben teljesen átlagos társai. Mondok egy példát: amikor az iskolában beköszönt a május, az ön fia – mivel szeptember óta már eltelt nyolc hónap – arra a tanévre befejezettnek hiszi az oktatást, és attól kezdve ezért dühöng minden reggel, ha iskolába kell mennie. Ezalatt a kilenc hónapos periódus szerint élő társai tudják: májusban még semminek sincs vége, még legalább egy hónapot kell ülniük a padban, hogy végre kiszabaduljanak onnan. Ennek tudatában ők legfeljebb csak az utolsó két hétben, júniusban akadnak ki, amikor már az ő kilenc hónapnyi tanévük is letelt.

– Hölgyem – folytatta monológját az orvos, miközben alig mert a nőre nézni –, nagyon sajnálom, de a fiának amiatt, mert egy kicsivel mindenben előrébb jár az átlagnál, még rengeteg gondja lesz az életben. Vegyük például a majdani párkapcsolatait. Ott is mindent hamarabb be fog fejezni, mint azt kellene... ha érti, mire gondolok.

– Nem, nem egészen értem... – válaszolta az anya, akihez Octavius *magam sem tudom, hogy történhetett*-fogantatása óta férfi nem ért.

– Nos, akkor gondolkodjon el rajta hazafelé menet... De van még egy rossz hírem: a fia problémája gyógyíthatatlan. Sőt, a nagybetűs életben fokozódni fog. Csak kitartást és türelmet kívánhatok hozzá. Vizontlátásra!

Octavius anyja, mint aki hatot kölykezett, úgy bánta már, hogy felkereste ezt a csodadokit, hisz az itt hallottaktól nemhogy megkönnyebbült volna, hanem most

kezdekk csak igazán aggódni azért az egyért, akit kölykezett. Ettől kezdve nem volt se kitarató, se türelmes, hanem inkább homokba dugta a fejét. Jó strucchoz méltó módon nem hallott, nem látott, nem érzékelt. „Nekem nyolc” – gondolta. Hadd toporzékoljon, hadd verje a fenekét a földhöz, majd csak abbahagyja.

De Octavius nem hagyta abba. Még akkor sem, amikor – végigküzdvé a gimnáziumi éveket – egy szépnek nemigen mondható napon anyja kipenderítette az otthonából. Nem volt többé anyai burok a nyolcadik kerületi nyolcas számú házban a reggeli nyolc keksszel és az este nyolckor kezdődő, rituális együtt-tézéssel. Octavius albréletbe kényszerült, ahol már nem volt se anyai reggeli, se anyával-tévé, csak a másnap reggel nyolc órai kelés, ha oda akart érní az egyetem kezdetben dühkítérésre serkentő, számára lehetetlen időpontban, tízkor kezdődő előadására.

Octavius a matematika–filozófia szakpár elvégzésével próbálkozott, hogy materiális nyolcas-vonzalmához teoretikus magyarázatot kapjon, de tudta már, hogy neki ehhez öt év vajmi kevés lesz. Legalább nyolc évre lesz hozzá szüksége, még akkor is, ha itt egyébként – ellentétben az általános és a középiskolával – a tanítás valóban véget ért a neki megfelelő május elején, hogy aztán jöjjön a vizsgaidőszak, amelyben azonban ő nyolc vizsgánál többet képtelen volt letenni, pedig egy ilyen szakpárosítás esetén nem volt ritka a szemeszterenkénti tizenegy-tizenkét vizsga sem. Így lett az egyetemi öt évből nyolc.

Mire Octavius végzett, már túl volt számtalan barátságón (vagy inkább barátság-kísérleten), számtalan párkapcsolaton (vagy inkább kapcsolat-kísérleten), azaz számtalan csalódáson.

A jóstehetségű csodadokinak bizony igaza lett: az élet sűrűjében, az egyetemi bulik kavalkádjában Octaviusnak egyre nehezebb lett, mert valóban mindent hamarabb megérezett, átélt és abba is hagyott, mint az átlagos, kilences periódusú embertársai. A viceken már a poén elhangzása előtt nevetni kezdett, a moziban felállt az utolsó, mindent eldöntő jelenet előtt, a focimeccsen pedig már akkor őrjöngött a lelátón gólt kiabálva, amikor a labda még a háló közelében sem volt. A buliban már a gyors szám alatt felkérte lassúzni a neki tetsző lányt, mert előre érezte, hogy összesimulós zene következik. A villamosról mindig leszállt egy megállóval hamarabb, azaz legtöbbször azt a lányt se kísérté haza, akit korábban táncba vitt, ha viszont hazakísérté, az volt a baj. Mert épp csak hazakísérté, már el is ment... Mindössze nyolc perc alatt. Ami nyilván minden esetben kevésnek bizonyult a legalább kilenchez, de inkább kétszer kilenc perchez szokott lányoknak.

Octavius kapcsolati vergődéseinek negatív súlyát mindössze a munkájában elért sikerei tudták némelyest enyhíteni. Volt már ugyanis akkora önismerete, hogy a nyolc évébe és a sokszor nyolc kudarcába kerülő diplomája kézhezvételét követően ne menjen olyan helyre dolgozni, ahol számtalan kilences periódusú emberrel lesz megint – akár az egyetemen – összezárva. Ezért, tőlük tudatosan távol tartva magát, a jól hangzó *független szakértő* pályáját választotta – pénzügyi

területre szakosodva. Mint olyan matematikustól, aki a számokhoz nem különösebben, hanem különös módon ért, a tőzsdei spekulációval kapcsolatban lehetett – kizárólag internetes megkeresése útján – tanácsot kérni, mert mindig előre, és az átlag szakértőknél jóval hamarabb megérezte, hogy mikor és hová érdemes pénzt befektetni.

Octavius szaktudására hamar rákattintottak és rákattantak, így független életéhez már a pénz sem hiányzott. Jól élt, s egy ideje nem is toporzékolt, mert mindentől és mindenkitől elzárva magát nem történt olyan esemény az életében, amely nyolcasokra épülő világát megzavarta volna.

Egészen addig, amíg egy aggódó apa rá nem talált a honlapjára, és azonnal félreértette a független szakértő kifejezést: olyan független férfit értett alatta, aki a nőkhöz (szak)ért. A pénz pedig véleménye szerint ezen a honlapon csak olyan formában játszhatott szerepet, hogy mennyiért is szolgáltat a férfi. Márpedig, ha a lányáról, Octaviáról van szó, a pénz nála nem lehet akadály.

Így addig kutakodott, nyomozott, dobta be összeköttetéseit, mozgatta meg kapcsolatait, míg rátalált Octavius címére, és az egyik reggelen – Octavius negyvenszer nyolc hónapos periódusának, azaz harminckét éves korának egyik reggelén – ott állt a férfi ajtaja előtt. És csengetett, kitartóan.

Épp nyolc óra volt, a felkelés ideje, és Octavius furcsa mód, de megörült az őt épp jókor ébresztő hangoknak: rég nem látott anyját vélte mögöttük felfedezni. Vagyis annyiszor nyolc hónap után ismét egy kis anyai oltalmat. Az ajtót szélesre tárva azonban csalódnia kellett, egy idősödő férfit látott maga előtt, aki köszönés nélkül kezdett bele mondókájába:

– Octavius független szakértő úrhoz van szerencsém? – kérdő mondattal indított, s úgy állt ott, mint egy mindenre elszánt felkiáltójel.

– Igen, de... – kezdte volna háritani az ismeretlen betolakodó ismerkedési kísérletét Octavius, ám a felkiáltójel közbevágott:

– A lányomról, Octaviáról lenne szó. Őt kéne megszakérteni. Azaz vigyázni rá nyolc hónapon keresztül, amíg én Kanadában leszek diplomáciai kiküldetésen.

Ezután felajánlott egy nyolc nullára végződő összeget, ami, reméli, elegendő lesz a nyolc hónapos periódus összes felmerülő költségének finanszírozására.

Octavius már épp közbe akart vágni, hogy – „De uram, már megbocsásson, én számszaki szakértő vagyok!” –, azonban, amikor meghallotta a lány nevét, a nyolc hónapos időintervallumot, és nem utolsósorban a felajánlott horribilis összeget, tőle szokatlan módon szó nélkül beengedte a férfit a lakásába.

– Jöjjön be, foglaljon helyet, és mondjon el mindent részletesen. Tekintettel arra, hogy a reggeli ideje van, óhajt egy kis kekszet? Mert nekem most kell ennem.

Kiporciózta magának a nyolc darab, zabpehellyel dúsított süteményt.

– Nem, köszönöm, én már ettem. Inkább mesélnék néhány különös, érdekes dolgot a lányomról, amit tudnia kell, ha elvállalja a felügyeletét. Úgy érzem, nem lennék fair, ha ezeket nem osztanám meg magával.

– Hallgatom – vette a szájába őszinte kíváncsisággal az arcán az első kekszet Octavius.

– Nos, a lányom, Octavia annak idején nyolc hónapra született. Koraszülöttként jött tehát a világra, és *magam sem tudom, hogy történhetett*, de az anyja belehalt a szülésbe. Azóta én nevelem, csak ketten vagyunk egymásnak, és most, hogy nem vihetem magammal Kanadába, aggódok érte. Ezért biztosítanom kell a felügyeletét. Talán furcsállja, hogy egy huszonnégy éves lányt nem szeretnék magára hagyni, de tudja – sóhajtott egy nagyot a férfi –, Octavia születésétől kezdve hatalmas a hisztériára, sőt, a dühkitörésekre, a toporzékolásokra, amiket eddig én kezeltem. Úgy érzem, egyedül is elboldogultam vele. Most viszont, hogy nem leszek mellette, valakinek kezelnie kéne...

– Azt mondja – akadt a torkán Octaviusnak a negyedik keksz –, hogy a lányának hisztériás rohamai vannak?

– I-i-gen – felelte a felkiáltójel, Octavius reakciójától tartva, már kevésbé elszántan.

– És próbálták ezt nála orvosolni, vagy adtak rá magyarázatot? Hisz maga tényleg aggódó apának látszik, csak kivizsgáltatta a lányát, vagy nem?

– Persze, számtalan helyen jártunk, számtalan specialistát felkerestünk, de Octavia furcsa viselkedését – a legnagyobb bánatomra, és minden kifogásom ellenére – folyton csak sanyarú gyerekkorával hozták összefüggésbe: egykeségével, az anyai minta hiányával és az apai elkényeztetéssel.

– Na, meg némi Elektrával – tette hozzá Octavius, miközben fogával épp a hatodik kekszet őrlötte.

– Parancsol, kérem?

– Semmi, semmi, nem fontos... Tudja mit, elvállalom – kapta be Octavius a nyolcadik kekszet úgy, mintha ezzel nyomna pecsétet a férfival kötött szerződésre. – Feltételem mindössze egy van: a felügyelet időtartama napra pontosan nyolc hónap. Se több, se kevesebb. Ha akár csak egy fél nappal is eltér ettől, dupla gázsit követelek magától. Ha viszont én nem bírnám ki Octavia mellett a nyolc hónapot, ismétlem: a napra pontosan nyolc hónapot, egy összegben köteles vagyok önnek visszafizetni az előre átutalt béremet.

– Rendben van, áll az alku – könnyebbült meg a monológja közben a visszautasítástól félve ponttá zsugorodott felkiáltójel. – Holnap reggel várom a Csajághy utca tíz szám alá, a lakásunkra, hogy pontosan nyolc hónapra átadjam önnek a lányomat.

Amikor a férfi távozott, Octavius első dolga volt, hogy független szakértői honlapján nagy betűkkel tájékoztassa ügyfeleit nyolc hónapos szabadságáról, hogy Octavia felügyeletének ideje alatt senki se háborgassa, és csak a lányra koncentrálhasson. A lányt addigra már úgy képzelte el maga előtt, mint a végre-valahára megtalált nyolcas-hasonmását, édes-drága hisztérikáját, akivel az elmondottak alapján nem kérdés, hogy úgy összeillenek, mint a borsó meg a héja.

Octavius a másnap reggelt izgatottan várva aznap éjjel nemhogy a szokásos nyolc óráját, de egy szemhunyasnyit sem aludt, és Octaviáról álmodozva vágyott anyjáról is úgy megfélekedzett, mintha sohasem zavart volna be a képbe az a fránya komplexus.

A vajmi kevés élettapasztalattal, ám annál több önismerettel rendelkező Octaviusnak azonban egy átlagember számára apróságnak tűnő, de neki, a nyolcas szám büvkörében élő ember számára annál lényegesebb momentum elke-rülte a figyelmét: hogy vajon miért lakik egy nyolcas hisztérika az apjával tízes számú házban?

Erre az apróságra Octavius még akkor sem figyelt fel, amikor másnap reggel becsöngetett a Csajághy utcai lakásba. Már a küszöbön megszűnt létezni az aj-tót nyitó, tegnapról ismert elszánt diplomata-felkiáltójel, helyette az *ugye, akar-ni fogsz engem?* csodaszép kérdőjel úszott be a képbe, azaz Octavia, az egyelőre semmiféle hisztériát sem ígérő barna bociszemével. Mert amit első látásra ez a szem ígért, az Octavius számára a kilences lányokkal való számtalan kudarcra után maga volt a megváltás. *Olvastam valahol, de hogy hol, nem emlékszem pontosan* – rá-gódott magában a lányt bámulva Octavius –, hogy a szépség megmenti a világot. Igaz volna? – motyogta köszönés helyett, és amikor a lány erre, szintén köszönés helyett, csak ennyit mondott:

– Fáradjon beljebb, és ne zavartassa magát, néha én is szoktam magamban be-szélgni – Octavius kezdte magát a paradicsomban érezni.

– Tekintettel arra, hogy tíz óra van, és én ilyenkor szoktam reggelizni, megkér-dezem, hogy velem tart-e? Megkínálhatom esetleg egy kis keksszel?

– Nem, köszönöm, én már ettem – válaszolta Octavius, és még mielőtt a tíz órai reggeli elfogyasztása kezdetét vette volna, a kistányéron akkurátusan elhe-lyezett tíz keksz látványa Octavius paradicsoma fölé máris viharfelhőket sodort: *Tíz órakor, ráadásul tíz keksz* – tépelődött – *egy nyolc hónapra született hisztérika éle-tében? Nem értem... Nem értem.*

Mindenesetre illedelmesen jó étvágyat kívánt a lánynak, aki a keksz majszo-lása közben beavatta napirendjébe. Elmondta, hogy a mindennapos, tízórás al-vás után tízkor kel, tíz kekszet reggelizik, napközben háromszor tíz percet sétál, tízszer tíz percet olvas, hogy aztán a nap fénypontjaként este tíz órakor leüljön a tévé képernyője elé. És reméli, hogy az apja minderről tájékoztatta Octaviust, mert ő ebből nem hajlandó egy *jot-tá-nyit sem en-ged-ni*.

– A tízórás tévézést esetleg áttehetnének nyolcórásra? – akarta most már, a hal-lottak ismeretében, Octavius kiugratni a nyulat a bokorból, és bizony a nyúl ki is ugrott: Octavia felpattant, olyan hangerővel kezdte ordítani, hogy *nekem tízkor, nekem tízkor!*, hogy Octavius paradicsomának viharfelhői egy csapásra a pokol kénköves ménküivé váltak.

Octaviusnak megint csak volt akkora önismerete, hogy tudta, este nyolckor, amikor eljön az ő tévészésének ideje, és nem kapcsolhatja be a készüléket, bizony

ő is elkezd dühöngeni, és ezt – mindkettejük érdekében – inkább nem várná meg. *Fel kéne innen állni, minél gyorsabban, és úgy eltűnni, mintha soha itt se lettem volna* – gondolta, de a lány ismét nyugodtnak tűnő bocsizeme láttán támadt egy ötlete. Octaviát, ha török, ha szakad, még ma elviszi az annak idején őt vizsgáló híres csodadokihoz. *Ha valaki – morfondírozott magában –, hát ő biztos tud valami magyarázattal szolgálni ennek a nyolc hónapra született szépségnek a tízes-őrületével kapcsolatban.*

Némi huzavona, azaz egy újabb fenekemet a földhöz verem-szituáció után Octaviát el is cipelte a korban már igencsak benne járó, de így még bölcsebb doktorhoz, aki Octavius kórképére jól emlékezve – hisz praxisa során több ilyenhez nem volt „szerencséje” – igen hamar felállította a diagnózist:

– Nos, kedves fiatalember, Octavia kisasszony esetében a nyolc hónapra születés – magával ellentétben – nem matematikai következményekkel jár, hanem valóban egészségügyi probléma. Octavia ugyanis épp koraszülöttsége folytán kissé visszamaradt a fejlődésben, úgymond, nehezebb a felfogása – na, nem debil, azt azért nem mondanám –, de sajnos az átlagos, kilenc hónapra született emberekhez képest, magához képest meg pláne, mindent kicsit lassabban, később ért meg, él át és tapasztal meg, majd felejt el. Ami természetesen – ahogyan egyébként magánál is – az élet minden területén – igen, ott is – kacsintott a doktor – súlyos gondokat okoz. És ugyanúgy gyógyíthatatlan, mint az ön esetében. Érti már? Maga egy hamar-nyolcas, Octavia viszont egy késő-nyolcas, azaz az átlag kilenceselekhez képest tízes. És ezért toporzékol, ha valami nem a tízes számmal van összefüggésben. Javaslom önnek, Octavius úr, szedje a sátorfáját, meneküljön, amilyen gyorsan csak tud. Másképp az életük egy hamar- és egy késő-nyolcas folyamatos hadszínterévé válik. Az a híres – nem is tudom, hol olvastam – „ez sem enged, az sem hagyja”-szituáció fog abban a Csajághy utcai lakásban kialakulni. Vegyünk néhány példát: ha ön a valóban gyönyörű bocsizemnek engedve mégis marad, egy ártatlan mozilátogatás esetén még megteheti, hogy a mozi előtt megvárja, amíg a barátnője méltóztatik felfogni az utolsó jelenetet a vásznon, amit ugye ön, hamar-nyolcasként, nemhogy rég megértett, de már rég el is felejtett. De mondja meg nekem őszintén, mit kezdenének egymással az ágyban? Maga a nyolc-, Octavia pedig a tízperces periódusával? Na, ott lenne csak igazán kölcsönös toporzékolás!

– Nesze neked, megváltás – motyogta mindezt hallva Octavius.

– Parancsol, kérem?

– Semmi, semmi, nem fontos... Köszönöm, doktor úr, azt hiszem, itt tényleg nincs mit tenni.

Miközben Octaviát a karjánál fogva ráncigálta kifelé a rendelő épületéből, Octavius magában akkorákat káromkodott, mint egy kocsis, és küszöbön álló toporzékolását csak egy váratlan oidipusi gondolat akadályozta meg.

– Az anyám – kiáltott fel most már hangosan –, ő a megoldás! Őt fogom megkérni Octavia további felügyeletére. Hisz egy szerelmes fiát elvesztő anya és egy apját elvesztő szerelmes lány párosánál mi se működhetne jobban!

Mielőtt azonban Freud teljesen megszállta volna az agyát, előbújt belőle a számszaki szakértő:

– És az egésznek még haszna is van, mert így én sem veszítem el a béretem. Na jó, anyámnak juttatok belőle egy keveset, hisz mégiscsak rászabadítok egy dühögő tízes-örültet. Ez hát a megoldás.

Másnap reggel tízkor, miután két órát várt az ágyából végre-valahára kibújni méltóztató kisasszonyra, – Nekem nyolc, mit csinálsz a tízeseiddel! – felkiáltással Octaviát átadta az addigra már a Csajághy utcai lakásba odarendelt anyjának, és mint aki jól végezte dolgát, távozott.

Hazaérve első dolga lesz tájékoztatni a honlapján keresztül egykori és leendő ügyfeleit, hogy hiba csúszott a számításába (neki, a számszaki szakértőnek – nemde bár senki se tévedhetetlen), mert nyolc hónaposra tervezett szabadsága mindössze nyolc napra sikeredett, így készséggel áll továbbra is a rendelkezésükre. Mielőtt bezárta volna laptopját, óvatos duhajként: **KALANDOR APÁK KÍMÉLJENEK!** kitételrel szűkítette a honlapjára látogatók körét.

A Csajághy utca tíz szám alatt azonban továbbra se nyugodtak a kedélyek. De ezúttal nem az anya–lány páros tekintetében, az tényleg remekül működött, amennyiben Octavius anyja jó strucchoz méltó módon ismét homokba dugta a fejét: nem látott, nem hallott, nem érzékelt semmit. Hadd toporzékoljon. Hadd verje a fenekét a földhöz. Majd csak abbahagyja.

És Octavia egy szép napon valóban abbahagyta. Akkorát csodálkozott, hogy egy életre elfelejtett hisztériázni. A nyolc hónap elteltével ugyanis annak rendje és módja szerint hazaérkezett az apja, akinek viszont a lányával ellentétben még csodálkozni sem volt ideje, amikor megpillantotta a kettőspontként neki ajtót nyitó két hatalmas mellet, majd a hozzájuk tartozó asszonyt. Nem csodálkozott, hanem megváltást érzett. Mindössze kilenc másodperc alatt. Mert nem nyolc, nem tíz, hanem pontosan kilenc másodperc kellett a *magunk sem tudjuk, hogy történhetett-szerelemhez*, ami a kilencesek világában – bámultak szüleikre értetlenül a nyolcas-gyerekeik – valahogy olyan egyszerűen kialakul. Az ő boldogságuk valahogy olyan könnyen megvalósult. A hamar-nyolcasok és a késő-nyolcasok pedig csináljanak, amit akarnak. Hadd tomboljanak. Hadd verjék a feneküket a földhöz. Majd csak abbahagyják, mint Octavia. Vagy nem, mint Octavius. A kilenceseknek ez úgyis nyolc.

Vizitáció – 10 x 10 cm, zománc, 2020